

KOPI

FG Eiendom AS
Advokat Lars Selmar Alsaker
v/Advokat Lars Selmar Alsaker
5020 BERGEN

Referanser:
Dykkar:
Vår: 14/6840 - 15/22243

Saksbehandlar:
Eirik Schütz
eirik.schutz@lindas.kommune.no

Dato:
15.06.2015

Avvisning av klage på vedtak om gebyrfastsettelse - gbnr 138/21 - Tveiten Øvre

Det vises til Fylkesmannens brev av 19. mai 2015, hvor Lindås kommune anmodes om å gjøre rede for sin vurdering av klagen fra advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA, innen 14 dager.

Sakens gjenstand

Saken gjelder F.G. Eiendom AS heretter (klager) sin klage av 24. februar 2015 over Lindås kommune (heretter LK) sitt vedtak av 6. februar 2015 hvor klage av 11. desember 2015 over kommunens gebyrbeslutning i rammeløyve for gbnr. 138/21 Tveite, avvises.

Klagen er rettidig.

Kort om bakgrunn

I rammeløyve av 28. oktober 2015, på gnr. 138 bnr. 21 Tveita, fastsatte LK gebyr for saksbehandlingen i samsvar med kommunens gjeldende gebyrregulativ, samtidig som det ble gitt slik orientering om klageretten

«Gebyr for teknisk forvaltningstjeneste er fastsatt ved forskrift. Det er ikkje høve til å klage over ei forskrift, jf. forvaltningslova §§3, 28 og 40. Det kan difor ikkje klagast over at det vert krevd gebyr, eller over storleiken på gebyret. Det kan klagast over kva punkt i regulativet gebyret er rekna ut i frå. Klage skal vere grunngjeven.»

Gebyrfaktura ble utsendt med forfall 20. desember 2014.

Klager klaget på ilagt gebyr for rammeløyve den 10. desember 2014.

LK avviste klagen som for sent innkommet i brev av 6. februar 2015.

Avvisningsvedtaket ble rettidig påklaget av klager ved advokat Alsaker den 24. februar 2015.

LK oversendte klagesaken til Fylkesmannen for videre behandling 24. mars 2015.

Fylkesmannen returnerte saken til LK og ba kommunen gi en nærmere vurdering av klagen fra advokat Alsaker.

Vurdering

Saken gjelder spørsmålet om klagen av 10. desember 2014 må avvises.

Enten fordi ileggelsen av gebyr, herunder kommunens beregning av 12 ukers fristen etter plan- og bygningsloven (pbl) paragraf 21-7, ikke er et enkeltvedtak og følgelig heller ikke gjenstand for klage.

Alternativt at klagefristen er oversittet uten at det foreligger særlige grunner som likevel gjør det rimelig å behandle klagen, jf. § 33.

Er LK beregning av 12 ukers fristen etter pbl. § 21-7 og SAK 10 kap. 7 et enkeltvedtak?

LK anfører at *gebyr for teknisk forvaltningstjeneste er fastsatt ved forskrift og derfor ikke er et enkeltvedtak som gir klagerett, jf. forvaltningslova §§ 3, 28 og 40.*

Videre er det LK sin oppfatning at kommunens beregning av 12 ukers fristen i relasjon til pbl. § 21-7, er en prosessledende beslutning og ikke et enkeltvedtak som gir klagerett.

LK finner støtte for sitt syn i Rundskriv H-13/04 fra Departementet hvor det blant annet fremgår at

«Beregning av fristen, med eventuelle tidstillegg for supplering av søknad, vil som regel også følge av et standardisert system. Det er utformingen av dette systemet som vil være bestemmende for enkeltpersoners rettigheter og plikter, jf. definisjonen av enkeltvedtak i forvaltningsloven § 2. Beslutningen i kommunen om grunnlaget for gebyrbetaling i det enkelte tilfelle vil være utledet av dette systemet. Dette antar departementet vil være en prosessledende beslutning som ikke gir klagerett.»

Klager på sin side hevder at der hvor *«kommunen har overskredet sine saksbehandlingsfrister jfr. pbl § 21-7 og SAK 10 kap. 7, kan det klages over kommunens gebyrfastssettelse».*

Slik LK forstår klagers påstand menes det å være en forutsetning for klagerett at det allerede er avklart at kommunen har overskredet saksbehandlingsfristen etter jfr. pbl § 21-7 og SAK 10 kap. 7, og motsetningsvis, at hvor en slik avklaring ikke foreligger er det ikke klageadgang. I vår sak foreligger ingen slik avklaring da det er kommunens fristberegning som bestrides. Som vi har sett over vil kommunens fristberegning være en prosessledende avgjørelse.

Konklusjon: LKs fristberegning i spørsmålet om saksbehandlingsfristen etter pbl. §21-7 og SAK 10 kap.7 er overskredet, er en prosessledende beslutning og ikke et enkeltvedtak.

*

Dersom Fylkesmannen - i strid med departementets utgangspunkt - skulle komme til at fristfastsettelsen er et enkeltvedtak slik at det foreligger klagerett, vil LK subsidiært hevde at klagen likevel må avvises som for sent fremsatt.

Det følger av forvaltningsloven § 30 at klagefristen er 3 uker fra «*underretning om vedtaket er kommet frem til vedkommende part*».

I aktuelle sak er rammeløyyvet utsendt i ordinær postgang den 28. oktober 2014, og det må legges til grunn at gebyrvedtaket kom frem til klager den påfølgende dag.

Vedtaket ble påklaget den 10. desember 2014.

Konklusjon: Klagefristen er oversittet.

Selv om klagefristen er oversittet følger det av forvaltningsloven § 31 at kommunen likevel kan ta klagen til behandling dersom

*«klager ikke kan lastes for å ha oversittet fristen eller for å ha drøyd med klage etterpå»
eller «det av særlige grunner er rimelig at klagen blir prøvd»*

Klager mener han ikke er å laste for oversittelsen fordi kommunens orientering om klageadgang fremsto som uklar, misvisende og ufullstendig, og at han derfor må gis oppreisning for fristoversittelsen.

Orienteringen er utformet med utgangspunkt i at kommunen var/er av den oppfatning fristfastsettelsen - i relasjon til om saksbehandlingsfristen er overskredet eller ikke, er en prosessledende beslutning og ikke et enkeltvedtak som kan påklages, jf. ovenfor.

Uansett fremgår det av orienteringen at det «*kan klages over kva punkt i regulativet som gebyret er rekna ut ifrå*» og at «*klaga skal være grunnigjeven*».

LK er ikke blind for at orienteringen kunne vært mer presis, men er likevel av den oppfatning at dens ordlyd er tilstrekkelig til at den utløser en klargjøringsplikt for klager dersom han er forvirret og usikker når det gjelder klagerettens innhold, omfang og frist. Klager kunne med enkle grp fått klarhet i det som for ham fremsto som uklart. Når dette ikke er gjort er klager selv å laste for oversittelsen.

Klager har videre anført at «berettiget tvil knyttet til det materiellrettslige grunnlaget for kommunens gebyrvedtak» tilsier oppreisning for fristoversittelsen.

Uten å gå for dypt inn i det materiellrettslige spørsmålet i saken, vil kommunen vis til at søknaden ikke var i samsvar med planen før kort tid før rammetillatelse ble gitt den 28. oktober 2014. Saken var da heller ikke å regne som en «ren» byggesak, slik forutsetningen er for at saksbehandlingsfristen på 12 uker skal begynne å løpe. Det vises i den forbindelse til kommunens brev til fylkesmannen av 24. mars 2015, vedlagt historikk i saken.

Kommunen har ikke funnet at avgjørelsen av rettslige eller faktiske grunner har vært tvilsom.

Klagers anførsel om at «*mangel på administrativ klagebehandling vil tvinge saken over til rettslige former med avgjørelse i domstolen*», kan selvsagt ikke tillegges betydning da en slik situasjon vil være etablert i alle saker hvor klagefristen er oversittet.

LK kan heller ikke se at saken er av særlig stor viktighet for klager, da gebyret var en påregnelig kostnad i forbindelse med søknaden, uavhengig av om den ble innvilget eller avslått.

Det foreligger heller ingen andre «særlige grunner» som gjør det rimelig at klagen tas til behandling, slik LK ser det.

Konklusjon: Vilkårene for oppreisning etter forvaltningsloven § 31 er ikke oppfylt.

LK vil avslutningsvis bemerke at regelen i paragraf 31 er en kan regel. Det vil si at selv om vilkårene for oppreisning er oppfylt, er det opp til LKs skjønn å avgjøre om det faktisk skal gis oppreisning for en for sent innkommet klage. Det er altså ikke noe klager har krav på.

I den forbindelse må det vektlegges at LK som forvaltningsmyndighet treffer vedtak i et betydelig omfang og at streng etterlevelse av klagefristene ivaretar likhetshensynet samtidig som det skaper forutberegnelighet for publikum. Selv om hver sak selvsagt skal undergis individuell behandling må det være snever adgang til å gi oppreisning ved fristoversittelser.

Det er derfor LKs skjønnsmessige vurdering at klagen uansett ikke tas under behandling. I den forbindelse vises til forvaltningsloven paragraf 34, annet ledd, siste setning.

Hovedkonklusjon: Klagen avvises som for sent innkommet, jf. forvaltningsloven § 33 annet ledd, tredje punktum.

Med helsing

Eirik Schütz
kommuneadvokat

Dette dokumentet er elektronisk godkjent og har difor ingen signatur.

Kopi til:
FG Eiendom AS

v/Advokat Lars
Selmar Alsaker

5020

BERGEN

KOPPI

Mottakarar:

Fylkesmannen i Hordaland

Postboks 7310

5020

BERGEN

KOPPI